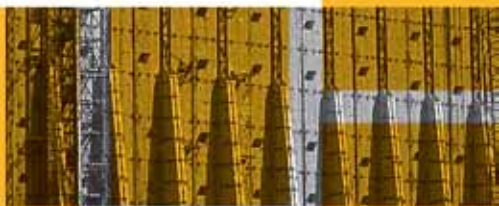

BENİ “AKKUYU”LARDA MERDİVENSİZ BIRAKTIN

TÜRKİYE’NİN NÜKLEERLE İMTİHANI

FİLİZ YAVUZ

FİLİZ YAVUZ
BENİ “AKKUYU”LARDA
MERDİVENSİZ BIRAKTIN

TÜRKİYE'NİN NÜKLEERLE İMTİHANI

© 2015, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Emre Taylan

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Karabağ

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: © Özgür Gürbüz

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2483-1

Bu kitap, BBC Media Action ve NIRAS ortaklığıyla yedi ülkede geliştirilen Objective Araştırmacı Gazetecilik Programı'nın büs desteğiyle hazırlanmıştır.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

FİLİZ YAVUZ

BENİ “AKKUYU”LARDA
MERDİVENSİZ BIRAKTIN

TÜRKİYE’NİN NÜKLEERLE İMTİHANI

İNCELEME

FİLİZ YAVUZ, 1981'de Eskişehir'de doğdu. Nükleerin ne demek olduğunu 1999'da girdiği İstanbul Üniversitesi'nde öğrendi ve nükleer karşıtı oldu. Belki de bu yüzden ekoloji alanında çalışmayı seçti; çeşitli dergi, gazete ve televizyon kanallarında muhabirlik ve editörlük yaptı. 2008'de Marmara Üniversitesi'nde gazetecilik yüksek lisansına başladı. İstanbul ve Madrid örnekleri üzerinden kent kültürü ve gazetecilik ilişkisini inceledi. Tezin Madrid ayağını yazmak üzere "Universidad Complutense de Madrid"den davet aldı. Yaklaşık bir yıl Madrid'de kaldı. Tezini 2011'de savundu. 2012'de yine Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde gazetecilik doktorasına başladı. Halen "AKP Dönemi'nde Nükleer Karşıtı Hareketin Gazetelerdeki Yansıması" konulu doktora tezini yazmakla, bir de Deniz'e bakmakla meşgul.

Aramıza yeni katılan oğlum Deniz Aras'a ve tüm çocuklara;
nükleersiz bir dünyada yaşayabilsinler diye...

İçindekiler

Önsöz	13
Giriş Niyetine	19
BİRİNCİ BÖLÜM	
Siyasetin Dili Başkadır!	27
İKİNCİ BÖLÜM	
Koca Koca Soru İşaretleri.....	79
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
Bir Arpa Boyu Yol.....	103
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
“Kör” Kuyudan Yankılanan Ses; Nükleere Hayır	121
BEŞİNCİ BÖLÜM	
Sinop.. Tanrı Zeus Sözü Tutar mı?	161
ALTINCI BÖLÜM	
Nükleer Karşıtı Hareket.....	186
EKLER	
Ek I.....	208
Ek II.....	213
EK III.....	217
KAYNAKÇA	221
DİZİN.....	223

Önsöz

Çernobil nükleer felaketi olduğunda 5 yaşındaydım. Anne ve babamın öğretmen olmaları hasebiyle Eskişehir'in bir köyünde ikamet ediyorduk. Evimize ilçeden her gün bir gazete geliyordu ama ben okumayı bilmiyordum. Bilsen de okumazdım zaten, zira ne gazeteden ne de TRT l'in o meşhur haber bülteninden hoşlanıyordum. (Kuvvetle muhtemel hayatın ironisi eseri gazeteci oldum.) Demem o ki, "Çernobil" kelimesini hiç duymamıştım. Türkiye'nin genelinin benden pek farklı olmadığını ise sonradan öğrenecektim.

Anne babam bir gün aniden çay içmemi yasakladı benim. Tir-yaki değildim elbet lakin çocukken de yasaklara pek gelemediğimden kaşlarım çatık, dudaklarım sarkmış, başım öne eğik, kollarım birbirine bağlı bir biçimde pufun üzerinde bir ileri bir geri giderek otururken bir yandan da nerden tutsam da maraz çıkarsam diye düşünüyordum. Bizimkiler durumu fark etmiş olacak ki; "zehir" üzerinden rızamı ürettiler. Daha önce hiç duymadığım kelimeler arasından "kaza"yı seçebildim bir tek. Bir de "Çernobil" hoşuma gitmişti, cafcıflı bulmuştum kelimeyi. Bütün o konuşmadan anladığım çayın içinde tıpkı çamaşır suyu gibi bir şey vardı. İçersem ölürdüm. İşte o madde de Çernobil'di. Ama kaza kelimesini hiçbir yere oturtamıyordum. Zorlamadım. Kaşığı bardağın kenarlarına çarpa çarpa şekeri eritime ritüelinden mahrum kalmayı da pek kolay kabullenmedim hani: Niye sadece bana yasaktı çay? Çernobil, anne ve babama bir şey yapmaz mıydı? Demlemeden önce sıcak suyla çalkalarsan çayı, büyüklere bir şey yapmazmış. Öyle dedi annem. Teyzemin okulundan bir hoca söylemiş. Tezeme mi söylemiş? Hayır, babamınki gibi daktilosu varmış, onunla yazmış, bir yere göndermiş. İkna olmamıştım ancak çabalarım beyhudeydi.

Zaten ne zaman çay diye tuttursam annem şekerli çay değil, çaylı şeker vererek midemin bulanmasına neden olduğundan zamanla çayın tadını unuttum. Sonraları ise herkes çay içerken çay içmemeyi son derece *cool* bulduğumdan çayla olan bütün ilişkimi kestim.

Aradan 3 yıl geçtikten sonra o “Çernobil” denen maddenin, öğrencilere dağıtılmak üzere gönderilen ve fakat anne babamın öğrencilerine dağıtmadığı fındıklarda da olduğu söylenecekti. Artık radyasyonu da Çernobil’i de biliyordum, tüm Türkiye gibi. Uzun bir süre fındık yemeyecek, üniversiteye başlayıncaya kadar ise hiç çay içmeyecektim. Annem demlik poşetler çıkana kadar yıllarca çayı sıcak suyla çalkaladıktan sonra demleyecekti. Ne olur ne olmazdı! Kimseye güven yoktu.

Bütün bu önlemleri almamıza neden olan o hocanın adını ise üniversitede öğrendim; ODTÜ’den Prof. Dr. İnci Gökmen. Tabii bir de bu çalışmada tek başına olmadığını; eşi Ali Gökmen, Olcay Birgül ve Aykut Kence’yle birlikte bu araştırmaları yaptıklarını ve küçük bir çocukları olduğundan okuldan atılma riskine karşın ortak bir biçimde Ali Gökmen’in raporu imzalamamasına karar verdiklerini... Ali Hoca’yla daha önce tanışma fırsatı bulmuş olsam da İnci Hoca’yla bu kitap sayesinde tanışacaktım, kendisinin ağzından dinleyecektim nasıl “nükleere hayır” dediğini.

Benim nükleer karşıtlığım, üniversite yıllarına değil çocukluğuma dayanıyor anlayacağınız. Gerçi üniversite yıllarımda da hakkını yemeyeyim. Nükleer fizikle ilgili derslerin hiçbirini kaçırmamışımdır. Bunda “nükleere hayır” diyen hocalarımdan payı yadsınmaz tabii. Hocalarım gerçekten böyle mi düşünüyor, yoksa dönemin hükümet politikası bu yönde olduğundan müfredatı böyle mi işletiyorlardı bilinmez. Lakin okulda bize izlettirilen Çernobil belgesellerindeki görüntüler, her ne kadar “fırsat bu fırsat sosyalizme çakalım” kaygısını ihtiva etse de hâlâ beynimin en sağlam köşesine kazanmış haldedir. Tüm o görüntülerden, derslerden, formüllerden, hesaplardan geriye bende sadece iki kelime kaldı: Nükleere hayır! Bu iki kelimeyi de kantinde yaptığım sol tahsil sırasında itinayla tekrarlamışlığım, nedeni pek kimsenin ilgisini çekmese de ısrarla anlatmışlığım çoktur.

İşte o ısrarım hâlâ sürüyor. Bu kez kantindekilere değil de herkese söz söylemek; o merdivensiz bırakılmış kör kuyunun dibinin nasıl balçık dolduğunu anlatmak niyetindeyim. Bu kitap o kör kuyunun nasıl merdivensiz bırakıldığının hikâyesidir zira. Kuyunun dibindeki balçıkları temizleme çabasının hikâyesidir sonra. Mersin’de

37 Adım'ın nasıl 7 Adım'a düşürüldüğünün anlatısıdır. Mersinli seracının sesidir, Sinoplu balıkçının çığı. Caretta caretta'ların, Akdeniz foklarının sessiz bekleyişidir. "Aman nükleerciler oğluma iş versin," diyen teyzelerin bakışlarındaki korkudur. Çernobil'in gölgesi, Fukuşima'nın yağmurudur.

"Nükleer iyidir," diyen, "Nükleer kötüdür," diyen ve dahi iki taraf arasında kime inanacağını bilmeden bakakalan herkese diyecek bir sözü var kitabın. Kime inanacağını bilmeden bakakalanlar, öylesine bakmakta haklı. Zira ortalıkta dönen tartışmaların hiçbiri onların hayatına değmiyor, o tartışmalardan hiçbir şey üremiyor. Mesele zaten somut değil. HES'in yaptığı gibi iki yılda dereleri kurutmuyor nükleer santral ya da radyasyon sızıntısı termik santralin bacasından tüten duman gibi nefes almayı engellemiyor. Kokusuz, rensiz bir şeyden bahsediliyor. Dolayısıyla Karadeniz'in dışındaki diller, "Karadeniz'de her evde en az bir tane kanser hastası var," dese de beyin tasavvur edemeyebiliyor. Bilerek ve isteyerek yapılan çarpıtmaların üzerine bir de özellikle yerelerde meseleyi halka daha basit anlatırken sehven yapılan hatalar ya da halk arasında dilden dile kulaktan kulağa yayılırken meselenin aldığı hal eklenince ırmağın dibini görmek şöyle dursun atılan taşların oluşturduğu halkalar bile zor seçilebiliyor.

Belli ki; bu açıdan bakarak ne ırmağın dibini görmek ne de temizlemek mümkün. O halde Yavuz Turgul'un yazıp yönettiği, Şener Şen ve Cem Yılmaz'ın başrollerini oynadığı *Av Mevsimi* filminin ünlü repliğinde olduğu gibi "bakış açımızı değiştirmenin" zamanıdır belki. Ancak böyle olursa ırmağın dibinden bir avuç balçık dışarı atılabilir zira.

Elinizdeki kitap merdivensiz bırakılmış o dibi balçık dolu kör kuyuya merdiven uzatmayı öneriyor. Nükleer enerji meselesine sadece enerji ve ekonomi temelli yaklaşımlar üzerinden değil yaşam üzerinden bakalım, nükleer enerjiyi, tartışmalarda sıkça duyduğumuz argümanlarla ve egemenlerin diliyle değil meselenin önemli unsurları olan katılım, kaza riski ve atık sorunları üzerinden yaşamın diliyle tartışalım, diyor. Ve elbette nükleer güç santallerinin kuruldukları takdirde Sinop ve Mersin'i nasıl etkileyeceğini anlatarak bölge halkının sesine aracılık etmeyi amaçlıyor.

Ana hatlarıyla Türkiye'deki nükleer karşıtı hareket de var ki-tapta. Bakmayın siz eylemlerde nükleer karşıtlarının sayısının azlığına, hiç nükleer santrali olmayan bir ülkede önleyici bir hareket olarak bazen sesi çok çıkıp bazen pek görünür olmasa da yaklaşık

40 yıldır mücadele eden ve memlekete nükleer santral kurulmasına izin vermeyen bir hareketten söz ediyoruz. Elbette bunda dünyadaki dengelerin de etkisi var ancak Türkiye'deki nükleer karşıtı hareketin başarısını da görmezden gelmek vicdansızlık olur. Ve bu başarıda Nükleer Karşıtı Platform (NKP) adı altında bir araya gelmiş meslek odalarının, sendikaların, sivil toplum örgütlerinin, siyasi partilerin ve kişilerin hepsinin imzasının olduğunu da... Ancak nükleer karşıtı hareketin, önünde iki tane nükleer santral projesi dururken bu başarının getirdiği o ağırlığı önce üzerinden atması gerektiğini ve yapması gereken çok iş olduğunu da vurgulamadan geçmeyelim.

Kitabın dert edindiği meselelerden belki de en önemlisi Türkiye'nin nükleer macerasındaki ikinci perdenin, yıllar sonra "tarih" kategorisinde -di'li geçmiş zaman ile değil de "güncel" kategorisinde şimdiki zaman ile anlatılması. Her ne kadar Akkuyu NGS ile Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yetkilileri görüşme taleplerini direkt, Enerji Bakanlığı yetkilileri ise telefonlara ve mail'lere yanıt veremeyerek dolaylı yoldan reddetmiş olsalar da çalışma, meselenin bütün taraflarına söz hakkı verme ve ne bir eksik ne bir fazla, kimin, hangi tarafın işine yarayacağı kaygısını gütmeden meseleyi olduğu gibi ortaya koyma gayreti içinde. Zaten ancak böyle yapıldığı takdirde o ağıdalı argümanların hiçbirine gerek kalmayacak, bu mesele hakkında kişinin karar vermesinde gerçekler yeteri kadar tatmin edici olacak.

Nükleer enerji konusu hayli devingen olduğundan ne kadar yazılırsa yazılısın kitap eksik kalacak. Belki de siz bu kitabı elinizde tuttuğunuz sırada yeni gelişmeler yaşanmış, sözü edilen davalardan biri sonuçlanmış ya da nükleerle ilgili daha önce hiç adı geçmemiş kararlar alınmış olacak. Lakin kitabın anlatmak istediği şey baki kalacak.

Yazması en keyifli bölüme; teşekkürlere gelirsek... Önce sevgili okurlara teşekkür etmek isterim, itinayla görmezden gelinen bu meseleye ilgi gösterdikleri için. Ve sonra bu kitap projesini, BBC Media Action ve NIRAS'ın 2013 yılında Türkiye'de ilk kez açtığı Objective Araştırmacı Gazetecilik Programı'nın desteğine layık gördükleri için programın jüri üyelerine, kitabı okurla buluşturan Can Yayınları'na ve her paniklediğimde beni ustaca sakinleştiren sevgili editörüm Emre Taylan'a. Benden görüşlerini esirgemeyen -nükleere karşı ya da değil- tüm biliminsanlarına, Nükleer Karşıtı Platform'un bütün bileşenlerine, özellikle Mersin NKP ve

Sinop NKP'ye, çalışma sırasında bana yardımcı olan gazeteci dostlarıma, elbette Mersin ve Sinop halkına teşekkürü borç bilirim.

Özel teşekkürlerim ise beni sadece radyasyondan değil tüm kötülüklerden canla başla koruyan canım annem ve babam Ergül-Erol Yavuz'a; son söyleşilerin deşifreleriyle başım dertteyken imdadıma koşan "deşifre mühendisi" biricik kardeşim Funda Yavuz'a; her daim yanı başımda bulduğum sevgili eşim Mehmet Sadık Çakıcı'ya. İyi ki varlar!

Giriş Niyetine

Pandora'nın kutusu

Efsaneler her zaman doğruyu söylemez. Tıpkı "Pandora'nın kutusu"nda olduğu gibi. Bilinenin aksine Pandora'ya o meşhur kutuyu gönderen Zeus değildi örneğin, ABD'ydi. Üstelik kutu da bir değil iki tane idi. Bu iki kutu da, yine bilinenin aksine, dünyanın bütün günahlarını barındırmıyordu, zaten dünya her zaman olduğu gibi günahlarla doluydu. Sadece kutularda en yeni, kim bilir belki de en büyük günahlar vardı. Ve bu kutuların ikisi de 1945 yılında açıldı: ABD, 6 Ağustos 1945'te saat 08.15'te Japonya'nın Hiroşima, 9 Ağustos'ta ise saat 11.02'de Nagazaki kentlerine birer bomba attı. Kendi küçük, etkisi "insanlık suçu" diye anılacak kadar büyük olan bu iki bomba, dünyaya ilk kez "nükleer" kavramını haykırırken herkes şaşkıncı, elbette ABD'li yetkililer dışında; onlar sadece merak içindeydi. Zira babası Hiroşima'ya atılan bombadan zarar görmüş olan Japon gazeteci ve aktivist Toshiya Morita'nın anlatımına göre keşif uçaklarıyla önceden insanların yoğun olarak sokakta olduğu saatleri bile tespit etmiş, atom bombasının etkisini görmek için beklemekteydiler.

Tarihe "ilk ve tek nükleer saldırı" olarak geçecek, "Little Boy" (Küçük Çocuk) ve "Fat Man" (Şişman Adam) adındaki bombalar, insanları oracıkta kavurarak öldürmüştü. "Zaman her şeyin ilacıdır" klişesi, harabeye dönmüş bu iki kentte geçerli değildi. Yaralarının sarılması şöyle dursun, yıllar içinde

felaketin boyutları daha da artacaktı. Hiroşima'da 120 bin, Nagazaki'de 75 bin olmak üzere bombardımanda ölen 195 bin kişiye, yıllar içinde radyasyonun neden olduğu hastalıklardan dolayı ölenler de eklendiğinde bilanço, 390 bini bulacaktı.¹ Ölü doğumlar yapılacak, yaşayabilen çocukların bir kısmı doğuştan engelli olacak, kanser vakaları çoğalacaktı. Doğanın canı çıkacak, ekosistem bozulacaktı.

Dünya, şaşkınlığından sıyrılıp atom bombasının ne mene bir şey olduğunu idrak ettiğinde saldırının üzerinden 10 yıl geçmişti. Kimseye bu saldırının hesabını verme gereği duymayan ABD ise, gelen tepkiler üzerine Japonya'ya attığı bombaların etkisini gizleyebilmek ve belleklerden silebilmek için çoktan çalışmalara başlamış, "Barış için Atom" programını devreye almıştı. Bu kapsamda diğer ülkelerle bilgi, deneyim paylaşımı ve yardımlaşmaya dayalı ikili anlaşmalar öneriyordu ve imza masasına oturmayı tercih ettiği ilk ülke 1955 yılında Türkiye oldu.² Türkiye zaten nükleer "işler" yapmak için can atıyordu ancak ne Türkiye ne de dünyanın geri kalan kısmı nükleer santral konusunda SSCB'ye yetişemeyecekti. Sovyetler Birliği elektrik enerjisi elde etmek üzere dünyanın ilk nükleer santralini 1956'da Obinsk'te inşa edecek ve 5 megawattlık (MWe) kurulu gücündeki küçük santral elektrik üretimine başlayacaktı.

Maceraperest Türkiye'nin aşırı acıklı hikâyesi

Perde 1

Türkiye için 1955 yılı, gittikçe artan bir nükleer ısrarın başlangıcı olacaktı. Demokrat Parti Hükümeti, "Barış için Atom" programı kapsamında ABD'yle yaptığı anlaşmayla oyunun perdesini açmıştı bir kere. Şimdi herkes seyreylesindi.

1. TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası Nükleer Enerji Raporu, 2013, s. 29.

2. Ahmed Yüksel Özemre, "Türkiye'de Nükleer Bilimler ve Nükleer Teknoloji", *Mühendis ve Makine Dergisi*, C.34, Sayı 404, 1993, s. 7-13.

1956'da Bakanlık'a bağı Atom Enerji Komisyonu kuruldu. Bir sonraki yıl ise Türkiye, yine ABD'nin önerisiyle oluşturulan Uluslararası Atom Enerji Ajansı'na (IAEA) üye oldu.

1960'a geldiğinde ABD, Türkiye'ye 1 MWe'lik küçük bir nükleer reaktör gönderdi. Bayram değil seyran değil eniştem beni niye öptü, diye sormadı kimse. Zira imzalanan anlaşma, yardımlaşmayı da öngörüyordu ve fakat son zamanların moda deyişimiyle zamanlama manidardı. Çünkü ABD, aynı yıl Sovyetler Birliği'ne karşı Türkiye'ye nükleer başlıklı Jüpiter füzeleri yerleştiriyordu.¹ Bu durumda anlaşmanın yine "yardımlaşma" ilkesi işliyor, sadece sanıldığı gibi ABD Türkiye'ye değil, Türkiye ABD'ye yardım ediyordu. Ve onca devlet dururken neden ilk anlaşmanın Türkiye'yle yapıldığı konusu da yavaş yavaş netlik kazanıyordu. ABD, bir soğuk savaş klasiğı olan Küba'daki Sovyet füzelerinin çekilmesine karşılık Türkiye ve İtalya'daki füzeleri 1962 yılında kaldırarak krizi sonlandırınca reaktörle de işi bitti ve reaktör, o yıl açılan Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezi'ne hediye edildi. Böylelikle Türkiye ilk nükleer reaktörüne sahip olmuş oldu.

Dünyada nükleer reaktörlerin sayısı arttıkça Türkiye'nin de bu konudaki heyecanı artıyordu. Beklemenin bir anlamı olmadığına karar verildi, 1965'te nükleer enerjiye geçileceğı muştulandı. Santrallerin nerelere kurulabileceğı konusunda 1967'de yer tespiti ve etüt çalışmaları başladı. Nükleer santral kurmak üzere Mersin-Akkuyu, Sinop-İnceburun ve Kırklareli-İğneada'nın adları geçti ve ilk proje için 1975'te Akkuyu'nun biçilmiş kaftan olduğuna kanaat getirildi. 1976'da Süleyman Demirel başbakan iken Akkuyu için hazırlanan yer raporunun ardından, aynı yıl şıp diye yer lisansı verildi. Bu işlerin artık komisyonla olmayacağına karar verilmiş olacak ki; 1982'de Türkiye Atom Enerji Kurumu (TAEK) kuruldu. Artık nükleer işi TAEK'ten sorulurdu.

1. Tolga Yarman, *Geçmişte ve Bugün Nükleer Enerji Tartışması*, İstanbul, Okan Üniversitesi Yayınları, 2010, s. 24.

Beni "Akkuyu"larda Merdivensiz Bıraktın, Türkiye'de yeniden ama bu kez daha hararetli bir şekilde gündeme gelen nükleer enerji konusunu, şeffaf ve herkes için anlaşılabilir bir şekilde anlatıyor.

"Mülki ve idari erkân" tarafından sürekli "daha fazla enerji" deniyor. Türkiye'nin ekonomik gelişmesi ve sanayileşmesinin enerji açığını gidermeye bağlı olduğu vurgulanıyor. Bu ihtiyacı gidermenin yolu olarak da tehlikeli bir yöntem gösteriliyor: nükleer santral.

İşte bu can yakıcı meselede genel geçer hüküm ve algıların ötesinde gerçeklere, bizleri endişelendiren şeylerin ne olduğunu bilmeye ihtiyacımız var.

Niras ve BBC Media Action ortaklığındaki "Objective" isimli araştırmacı gazetecilik programının desteğini almış olan **Beni "Akkuyu"larda Merdivensiz Bıraktın**, bu denli güncel bir mesele hakkındaki ender ve bir o kadar da önemli bir çalışma...

Kapakta fotoğraf: Özgür Gürbüz

© canyayinlari.com ♥ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-2483-1

9 789750 724831